

1 » **LLEI D'ESTRANGERIA**

Hem treballat perquè la Llei d'estrangeria espanyola no posés pals a la roda al full de ruta que preveu el Pacte Nacional per a la Immigració. Ens n'hem sortit a mitges. Certament, la llei ha acabat sent respectuosa amb les competències estatutàries i ha introduït noves garanties de drets per a nousvinguts. Amb tot, com a republicans no l'hem votada afirmativament perquè no es modifica el Codi Civil i encara fan falta 10 anys per sol·licitar la nacionalitat espanyola, perquè no es reconeix el dret a vot i s'allarga fins a 60 dies l'estada dels immigrants en els Centres d'Internament.

2 » **LLEI DE L'AVORTAMENT**

No ho vam aconseguir en la passada legislatura però sí en aquesta que el PSOE presentés un projecte de llei d'interrupció de l'embaràs. I no afluïxarem. El dret a la maternitat pertany a la dona i, en conseqüència, el dret a interrompre l'embaràs. Demanem la despenalització de l'avortament, una llei que garanteixi el dret a decidir de la dona sobre el seu propi cos, la regulació de l'objecció de consciència, la gratuïtat dels mètodes anticonceptius, la preeminència de la xarxa sanitària pública i la introducció de l'educació reproductiva i afectiva en els currículums escolars.

3 » **DRETS DELS TREBALLADORS**

Prioritat absoluta: impedir que la crisi alteri les regles del joc de les relacions laborals actuals i qüestioni el sistema de prestacions conquerit. No a l'abaratiment de l'acomiadament i mantenir-ne el principi de causalitat, no a la devaluació de la negociació col·lectiva, barrar el pas a la privatització dels serveis d'ocupació, aturar la subcontractació i impedir que l'adequació i possible revisió de l'estructura de les prestacions signifiqui afeblir-la. Tot plegat, d'acord amb la voluntat de combatre la pobresa incrementant les pensions més baixes i, en especial, les no contributives.

Joan Tardà
Diputat d'Esquerra al Congrés

«Cal evitar el desballestament de l'estat del benestar»

CRISTIAN AGUDO**Què és l'esquerra avui?**

En termes generals l'esquerra és qui té com a full de ruta el qüestionament del poder i la pretensió de socialitzar la riquesa. Assumint el debat de com aprofundir les llibertats podem qüestionar permanentment el poder, però alhora no hi ha socialització de la riquesa si no s'hi accedeix. En el moment actual, la distribució desigual de la riquesa hauria de ser el paràmetre que els partits d'esquerra hauríem d'assumir com a transversal a l'hora d'analitzar la realitat. Ho hem de tenir present a l'hora de definir les polítiques fiscals, econòmiques i de cooperació. El que no es pot fer és defensar un model de creixement que condemna una part important del món a la misèria i, inevitablement, a la violència.

L'eix dreta-esquerra encara és vigent?

No entenc que es pugui qüestionar. Tot plegat és tan fàcil com entendre que, davant de qui té més, sempre hi ha algú altre que té menys. Tant se val el paràmetre que s'avaluï, des dels recursos econòmics fins a la possibilitat de contraure una malaltia greu. Acceptar aquest discurs obliga a combatre la progressiva assumpció per part de les classes populars dels valors conservadors i cada vegada més hegemònics. Des de les democràcies es renega de la justícia universal, es justifica Guantánamo i s'aplaudeix l'espoli de

«No es pot defensar un model de creixement que condemna una part important del món a la misèria»

les reserves de pesca dels països empobrits i, en canvi, arran de la celebració de la reunificació alemanya, ni tan sols hem estat capaços de reconèixer fins a quin punt les classes treballadores es beneficiaren de l'existència de les antigues repúbliques socialistes en determinar l'evolució del model capitalista.

Com es visualitza aquest eix en la política més propera a nosaltres?

Sempre he dit que maleïda la pàtria, per molt catalana que fos, si excloués una part dels seus fills. En definitiva: tothom ha de tenir els mateixos drets, la qual cosa obliga a concretar que, per a la seva aplicació, qui arrossega més llast i desigualtats històriques ha de tenir més possibilitats.

Quin paper ha de tenir l'esquerra en el procés de regeneració política que es reivindica últimament?

El gran repte és com passar de la democràcia representativa a la democràcia parti-

JOAN TARDÀ

Cornellà de Llobregat, 1953

Llicenciat en Filosofia i Lletres, és professor de secundària a l'IES Esteve Terradas de Cornellà de Llobregat. Vinculat als moviments reivindicatius ciutadans i de dinamització cultural, és soci de diverses associacions i entitats ciutadanes. Militant del PSUC del 1974 al 1976. S'integrà en l'organització política Nacionalistes d'Esquerra (NE) i en el Comitè de Solidaritat amb els Patriotes Catalans. En dissoldre's NE, s'afilià a Esquerra i n'ha estat president a Cornellà durant el període 1996-1999. Formà part del primer ajuntament democràtic de Cornellà de Llobregat, el 1979, i posteriorment va ser regidor entre el 1999 i el 2004. Des d'aleshores, és diputat d'Esquerra al Congrés. Les seves dues grans aficions són la lectura i el futbol.

ESQUERRA

cipativa. No n'hi ha prou de votar. Socialitzat el coneixement i mig garantit l'accés a les noves tecnologies, ja és possible activar la participació ciutadana en la vida política. Des de l'esquerra hem de fomentar la democràcia participativa amb llistes electorals obertes, impulsant la co-gestió popular de partides contingudes en els pressupostos municipals, sent implacables en la denúncia de la corrupció, etc. I, evidentment, amb un partit transparent, allunyat de dogmatismes i molt polièdric.

Les resistències a aquest canvi vindran des de la dreta?

Les resistències als canvis no vénen sempre únicament de la dreta, també són producte a vegades de la indolència de l'esquerra. Un partit d'esquerra no ha d'estar segregat per l'estètica, no ha de ser acompleixat. L'esquerra ha de ser capaç de singularitzar-se, d'innovar, i d'experimentar, perquè l'únic laboratori que tenim és el de la societat.

En aquest sentit, creus que la dreta està guanyant la batalla ideològica?

Evidentment. Per això és tan important que Esquerra sigui una

«El gran repte és com passar de la democràcia representativa a la democràcia participativa»

organització política que tingui com a nord, sense cap complex, assumir el repte de ser un partit que pretén el poder per transformar, que aspira a mantenir-lo, i que alhora esdevé partit de combat.

Aquests dos conceptes poden semblar contradictoris...

No tenen per què ser-ho. La història del nostre país demostra que no podem dissociar-los. Hem aconseguit convertir l'independentisme en una opció política tan normalitzada que, fins i tot, ha esdevingut un producte ideològic més entre tots els que hi ha a l'aparador. Doncs bé, ha estat un gran èxit, perquè no hi ha victòria política possible si prèviament no s'estableix la possibilitat de guanyar-la ideològicament. L'error seria creure que el temps, i només el temps, acabarà fent la resta. Si

hem aconseguit el gran èxit és perquè hi ha hagut molt de «combat». I entenc que això ha de significar assumir el risc de no tenir tanta por a la demoscòpia ni als clixés de la correcció política. L'independentisme ha de ser atractiu als més desafavorits, ha d'implicar-se en totes les causes. Obviar-les podria comportar, en pocs anys, esdevenir una opció política només de classes mitjanes altes. Aleshores, estariem ben morts.

Què aporta l'esquerra en matèria de polítiques socials?

En el context actual de crisi econòmica, cal evitar el desballestament de l'estat del benestar. El problema no només és saber quan sortirem de la crisi, sinó quin serà el paisatge posterior. Ara hem pogut parar el cop a nivell de prestacions socials perquè encara estem vivint dels èxits polítics, de l'organització i de la tradició sindical forjada fa més de trenta anys. Però si els sindicats van entrant en un procés de decadència i no hi ha un moviment regeneracionista, difícilment es podrà barrar el pas a les retallades socials i al model actual de relacions laborals.

L'esquerra ha d'anar lligada als moviments d'alliberament nacional?

L'esquerra hi ha anat lligada. D'una manera compartida quant als processos d'alliberament en altres continents i de forma molt distinta respecte a Europa. Actualment, al món desenvolupat hem de parlar del dret a decidir com a sinònim de democràcia participativa. Al món empobrit, en canvi, l'alliberament nacional està molt lligat encara a la tradició antiimperialista. L'exemple de Veneçuela és del tot evident.

Quines són les causes del retrocés de la socialdemocràcia a Europa?

La socialdemocràcia europea fa anys que ha esdevingut un corrent polític estrictament defensiu. Ha estat incapaç de renovar-se, ha envellit i, a més, ha pagat les conseqüències de l'onada d'èxits de la dreta europea dels darrers anys, basada en la popularització de polítiques fiscals liberals prou seductores a les classes mitjanes urbanes i cultes. La socialdemocràcia està esgotada, però cal reconèixer que, sense ella, la construcció europea hagués estat menys solidària.